

«Бѣхъ наумили да мя покалугерѣтъ, але азъ нѣмахъ желанк, побѣгнѣхъ отъ монастырь, и почехъ да баж и да плашъ хора-та, да имъ пророчѣ лошотии. Симеонъ ся идоса, и заповѣда да мя уловѣтъ и да мя задрѣтъ въ тъмницѣ. Тогы азъ бѣхъ принѣденъ да напустѣхъ Българско и да идѣхъ на Цариградъ. Отколѣ азъ желалѣхъ да видѣхъ той-зи градъ. Не знаѣхъ може ли да ся намѣри въ цѣль свѣтъ по-сгодно мѣсто за лоши работы. Ето ти царѣ-атъ на земны-тѣ градовы, помѣслихъ си азъ, като ся провирахъ помежду навалицѣ-тѣ; сѣ-кашь, бѣхъ ся събрали хора отъ сичкы-атъ свѣтъ на годишенъ празникъ. Какъвъ ѣ празникъ днесъ, зашо сѣ отворены сичкы-тѣ врати и церкви, и народ-атъ ся шета и като людъ ся весели? попытахъ азъ єдного. Той мя поглѣднѣ, и ми отговори—види ся ты си новъ тука, днесъ ѣ голѣмъ празникъ. Врѣви да идемъ въ нашъ-атъ приходъ!—Той мя улови за рѣкѣ, и мя поведе по стлѣбѣ въ єднѣ голѣмѣ кѣщѣ. Ёле ся промѣкнѣхмы нѣ помежду народ-атъ, кой-то влазише и излазише. Въ широкы одаи веселѣхъ ся гости около трапези. Момче! ѣденѣ и пианѣ! извъка дру-